

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277293552/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Jeg spiste ikke, jeg drak ikke, jeg sov ikke. Jeg sværmede, jeg dansede, jeg løb; jeg rasede gennem Skoven som en Dionys, som en Gudsberust.

En Sommer kun levede jeg i Sjællands Bøgeskove, én Sommer kun gemte jeg mit Ansigt i Græsset og løftede det mod Bøgenes Toppe, én Sommer kun lå jeg i Guds rige Favn, så kom jeg til denne Sten i Havet.

Men i det halve Århundrede her har hin Sommer holdt mig levende og lykkelig og ung, holdt mig rig i min Armod og sken i min Hæslighed, holdt Drømmen vågen i mig om hine evige, grønne Skove, hvoraf selv Jordens skønneste kun er et ringe Spejl — som Schwarzwald Eberhard af Liljelundene.

Og om Aftenen, når jeg dødsnat, af Løb, af Sult, af Lykke, kom hjem, støvet og blødet af Sol, duftende af Muld og Løv, da opgik det tredje store Rige for mig.

Religionen, den kendte jeg fra Barn, den var og blev hvert Åndedrag i mig, omend ikke således som Eberhard havde villet og tænkt — Naturen, den kom jeg fra — Poesien, den sad jeg nu foran. De tre mægtige Riger gød sig over i ét, og således forblev de for mig: det store Land, hvor jeg var hjemme, det Land, der mer end alle Jordens, var mig Himmeriges Spejl. Saligheden hermede.

Jeg havde alt længe, så ofte jeg gik gennem Kammerherre Colbjørnsens Bogsal skottet til de tætte og tavse Rækker Bind. Jeg havde syntes, de lignede et stort og tungt Orgel og krævede som et Orgels Register at røres. Jeg huskede Eberhards Dom over dem; jeg havde, med hans Øjne, set dem i min Faders Hånd og hørt, at det var dem, der havde ledet Fader og Moder i Ulykke.

Men ejede de ikke også et Orgels Magt, dets Sus af helligt Vejr, dets Ånde af Evighed? Men jeg vovede ikke med egen Hånd at åbne for hint Vejr.

Da løsnede en stærkere Hånd det for mig. Og mit Selv druknede i det og fødtes påny af det.

Jeg læste — og som derude i Naturen forgik jeg, og blev mig selv. Jeg læste de franske Romantikere: Chateaubriand, Lamartine og Hugo; de engelske: Byron og Shelley og Keats; de tyske: Hölderlin, Jean Paul og Novalis. Jeg famlede mig gennem de fremmede Sprog,